

POKROK PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání

v Crete pro Balne okres, Neb., ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní dětež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujte-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí být stručné, psané bez úmyslu někomu osobně pokoukdati a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

Ta okolnost, že pan Roosevelt trpí zvláštním slézivou, omluví mnohé jeho činy a řeči.

Kdyby fanatikové, ať "svobodomyšlní" neb klerikální, nabylí vrchu, co hranice po celém světě by hořelo.

Skoro nadešel čas, aby John Lind, do nedávna osobní zástupce prezidenta Wilsona v Mexiku, uvolnil svůj "svatojanský" jazyk.

Můžeme-li souditi dle těch zpráv v různých táborech na Husův rok, bude v Čechách L. P. 1915 velmi živo.

Nežli následníkem trůnu v Rakousku nebo prezidentem v Mexiku, to jest skoro lepší být i česko-americkým redaktorem.

Největší zločin Dra. Švihy asi spočívá v tom, že chtěl dělati zrovna takovou politiku jako dělájí Mladochši pod vůdčovstvím Kraňákovým.

Když se už musíme hádati, hádejme se, ale nehádejme se o to, která z těch výprav do Čech v příštím roce má být výpravou "representační".

V Janu Pavlíkovi v New Yorku zemřel Sokol, jenž vstřípil si a v srdci nosil to významné heslo sokolské "ni zisk, ni sláva".

Vlastenectví amerického národa jest patrné v úpadku, neboť poslední čtvrtý "džulaj" nevyžádal si ani tolik mrtvých, jako naše "vpadnutí" do Mexika.

Vzhledem k tomu, že všechny politické strany v Idaho se prohlašují pro prohibici, možná, že by to bylo dobrou politikou, založiti tam — novou stranu.

Chtěli bychom se vsaditi, že při zprávách ze Sarajeva počítali nepřijemně mrazení mnozí mešní tohoto světa a nejvíce asi Vilémus, t. č. "král" albánský.

Vzhledem k tomu, jaké poměry panují v Západní Virginii, onen stát mohl postihnouti ještě větší neštěstí, nežli jest celostátní prohibice.

Těm, kdož tak horlivě vytloukají kapitál z té okolnosti, že nedávno odhalený "zrádec národa" byl stoupencem Volné Myšlenky, doporučovalo by se trochu zdrženlivosti, neboť, jak se říká, čert nikdy nespí.

Onedlou navštívil prezidenta Wilsona J. Pierpont Morgan, syn zesnulého amerického "peněžního krále," avšak můžeme-li věřiti újaťování tiskových depeší z Washingtonu, nemluvili o politice ani o trustech, jenom o tom, kterak jako chlapeč hrávali špačka.

Pozornost budí, že v kongresu našel se jeden protivný muž, jenž požádal o dovolenou, aby "mohl vésti svoji kampaň pro demokratickou nominaci do kongresu." Ti ostatní státníci žádají dovolenou k vůli "zdraví," k vůli "neodkladným ohehodním záležitostem," k vůli "pokřibu habičky," atd.

Gen. Carranza tvrdí, že mexická revoluce jest financována z národních fondů, a uvádíme-li, že stála již nějakých \$50,000,000 a stále jest dosti peněz na kupování zbraní a střeliva, mexičtí peno, pro hěž Carranza a konstituionalisté bojují, nejsou tak chudí, jak se za to obyčejně má.

"Literary Digest" pod titulem "Bohemian Idea Of Our Executions" (Český pojem o našich popravních) přináší v překladu výňatky z časopisu "Aussig-Karbitzer Volks Zeitung" a následně onen žurnál jmenuje "českým časopisem" a onoho redaktora "českým redaktorem," a poněvadž ten článek jest velmi "duchaplný," měli by se Němci proti tomu důrazně ohraditi!

Čteme ve "Slavii": "Cedar-rapidská "Naše Doba" podotýká k volbě tohoto kusu ("Svobodní zednáři" od Laufse a Kraatze pro sletové dny v Omaze): "Mohlo byti snad něco původního?" — Připojujeme se rozhodně k této poznámce. Sokolský slet a předklad německé berlínské frašky, velké rzy čeství a chabé neumělecké němečtví to nejde dohromady. Dr. Miroslav Tyrš, jehož památku slaviti budeme v srpnu, muž, který tolik zápasil o ryzost umění, kroutil by divně hlavou nad touto volbou. Česká dramatická tvorba je tak bohatá, kdo má hrati české kusy, když ne čestí ochotně? Německého laciného zboží nám vůbec netřeba, tím méně pro slavnosti sokolské." Rádi bychom tasili rapír na obranu našeho domovské obce, ale pohříchu musíme doznati, že ty výtky jsou plně zaslužené. Jedinou "útechu" snad jest, že tento německý kus pochybné ceny od českožroutského spůsobitelé nebude na slavnostním programu tou nejpodařenější "representací."

ÚRODA A NÁRODNÍ PROSPERITA.

Dle všech ukazek, v roce letošním budou míti Spojené Státy nadprůměrnou úrodu. Hlavní plodina středního západu, kukurice, nemá sice dosud vyhráno, avšak drobné obilí se již seká, a dle spolehlivých odhadů letošní úroda pšenice bude 900,000,000 bušlů, což jest o 137,000,000 bušlů více, nežli v roce loňském. Na jihozápadě jest veliká úroda baviny a všude bohatá úroda ovoce.

Tato úroda musí nevyhnutelně vyvoditi blahodárný účinek na celkové hospodářské poměry v celé zemi. Znamená sta millionů dolarů hotových peněz pro farmáře, pro železnice zvýšenou dopravu, lepší poptávku po zboží všeho druhu. Jest skoro jisto, že i při veliké úrodě udrží si všechny plodiny a hospodářské výrobky ceny slušné, tak že odměnena bude práce farmářova a městský člověk bude snad moci lépe uspořádati poměr mezi příjmem a vydáním.

"Když farmáři prosperují," praví "Philadelphia Record," "bude dosti ohehodu pro železniční společnost. Bude poptávka po zboží všeho druhu. Banky budou dychtivy rozpůjčovati vklady a k tomu cíli učiní podmínky co nejsnazší. To bude příznivo kupování více půdy a stavění více obydlí, stodol, maštalí..."

Celkem možno říci, že kdyby při letošní úrodě celá země neprosperovala, bylo by někde něco radikálně vadného. Podmínky jsou všechny příznivé velikému rozmachu ohehodu a průmyslu.

SEN. KENYON O BUDOUCNOSTI REP. STRANY.

V minulých dnech zavítal do Omahy spolkový senátor Kenyon z Iowy, a na banketě v jednom z předních hotelů, přečteně navštíveném, promluvil o budoucnosti republikánské strany. Rozhovořil se upřímně o rozmláčkách, jež vedly k rozdělení šiků strany a porážce v r. 1912 a mluvil o bossovství a bossech, na něž svalována vina za tu "domácí válku," avšak prohlásil, že bossové nevyhnutelně vyskytnou se v každé straně.

"Bossovství samo o sobě není však dostatečnou příčinou k opuštění strany," pravil. "Když bossové se dostanou do strany, máme my opustiti stranu a nechat ji bossovům? Když lupiči dostanou se do vašeho domu, opustíte vy ten dům a nechte jej lupičům v

budoucnosti? Když piráti dostanou se na loď, potopí ji námořníci zámýslně, nebo hodí piráty přes palubu?"

"Neměli bychom se pustiti do práce a setřásti se strany muže, kteří ji chtějí používatí pro sobecké účely?"

"Penroseism, Forakerism a Barnesism nejsou republikanism. Výzva lidu, aby republikáni přišli zpět, není výzvou pro Penroseism a a Forakera a Barnesu. Zvolení Roger Sullivana v Illinoisu bylo by zrovna tak zlou ranou pro demokratickou stranu. Já chei říci, že demokraté musí se zbaviti Sullivanu a Murphy-ů; a progresivní strana musí se zbaviti největšího budovatele trustů v zemi, George W. Perkinse, dříve než může míti plnou důvěru lidu."

"Já též chei říci, pánové, že William Howard Taft byl mužem, jenž stavěn byl do velmi špatného světla. V mém mínění byl obětí velikých trustů a kombinací, jež potíral jako žádný prezident před ním. Veliké vrstvy voličů progresivní strany a veliké vrstvy voličů republikánské strany smýšlí stejně ve většině důležitých otázek. Proč měli byt rozděleni? Jsou to jediné jistí politické vůdce, kteří, kdyby strana byla spojena, ocitli by se na politické sv. Heleně, kdož snaží se udržovati rozkol. Avšak nepodáři se jim to. V 1916 v mém mínění budou pohromadě na pokrokové platformě a půjdou vstříte vítězství pod praporem republikánství."

Senátor dotkl se reorganizace starého systému jižního zastupitelství v republikánské národní konvenci a nadšeně schválil tu revizi. "Nikdy to nebylo správné," pravil, "aby 2,000 neb 3,000 republikánů v Mississippi mělo zrovna tolik práva v republikánské konvenci jako 200,000 neb 300,000 republikánů v Nebrascu neb Iowě."

Řečník útočil na demokraty pro porušení slibu v jich vlastní platformě o mýtúvni v Panamském průplavu a v jiných směrech, avšak pravil, že všichni měli by státi při prezidentovi v jeho mexické politice, neboť jest vrehním velitelem armády a loďstva a jest mu zápasiti se situací, o níž my ostatní sotva máme práve ponětí. "Já sympathisoval s prezidentem Wilsonem a sekretářem Bryanem," pokračoval senátor, "v jejich úsilí o zachování míru, neboť my nechceme válku. Já stál v New Yorku na pohřbu sedmácti hoehů, kteří zemřeli v bojě ve Vera Cruzu, a řekl jsem, 'proč by toto mělo být?' Proč měli bychom poslati naše hoehy, aby střelili byli pro malicherné rozmláčky mezi národy? Musí nadjet den, kdy nebude více válek."

Minulé úterý měl v Pittsburghu p. Roosevelt svoji dlouhou oblašovanou řeč, a v té nebylo ani slovy po takové smířlivosti, jakou projevil senátor Kenyon. Pan Roosevelt ještě by si nechal říci a milostivě přijal do progresivní strany republikány jako jednotlivce, avšak s republikánskou organizací nechce míti něho společného.

Do jaké míry podáři se plukovníku Rooseveltovi udržeti pohromadě progresivní stranu, ukáže budoucnost, již tento podzim, a osud celého toho hnutí bude rozhodnut v prezidentských volbách v r. 1916. "Atlanta Constitution" vtipně praví, že "ta největší práce, kterou plukovník má rozdělanou, jest snaha vtláčiti Armageddon znova na mapu." A bude to práce tuhá, velmi tuhá, plukovník sám to sledá — vedle té i lovení slonů a nosorožců v Africe bylo hračkou.

SARAJEVSKÁ TRAGEDIE.

Zahubení lidského života jest strašným, vražda vzbuditi musí hrůzu, vzbuzuje hrůzu i poprava. Když stáť běže člověku život, který mu nedá, a ještě větší hrůzu u všech lidí s lidským citem vzbuditi musí vraždění ve velkém, ve válkách, na bojištích, když se hubí a uražá a zabíjejí lidé, kteří se nikdy před tím neviděli a nepoznali a kteří se vraždí, aniž by věděli proč. Stáť předchází špatným příkladem, hubí a vraždí, a lidé někdy svedeni jsou tím jeho špatným příkladem. Terroristé v Rusku nebyli lidé ukrutní a krvežízniví, naopak byli to lidé až příliš citliví, kteří nemohli se dívati na to utrpění, na tu křivdu a bezpráví, jež

kolem sebe všude viděli, a chápalí se téžže prostředkem — jako stát.

František Ferdinand, následník rakouského trůnu a jeho morganatická manželka, vévodkyně z Hohenbergu, nepadli jako oběti krvežíznivého vraha, nýbrž jako oběti nespravedlivé, násilnické politiky rakouské. Mladý Srb, Prinzip, mlstl křivdy své vlastní, svého národa a mlstl je na těch, které činil za ně zodpovědnými a František Ferdinand, následník rakouského trůnu, byl osobně zodpovědným za rakouskou politiku na Balkáně. Že Rakousko nevrhlo se na Srbsko, slabou tu zemi slovanskou, že nebyla připravena o samostatnost, nebylo jeho zásluhou. Právě se, že starý císař František Josef nechtěl, aby dny jeho života ku sklunku se chýřily, stemněny byly válkou, válkou násilnickou a nespravedlivou. — Čhtěl však válku František Ferdinand, následník trůnu, čhtěl jí Berlín, který v posledních letech patrně diktuje zahraniční politiku Rakousko-Uherska, byla to tato politika, jež žádala a prosadila anektavání Bosny a Heregoviny, což bylo porušením smlouvy uzavřené na kongresu Berlinském, kde Německo i Rakousko-Uhersko byly smluvními stranami.

Americký tisk hrozí se nad dvojíto vraždou v Sarajevě, ale nezatajuje, že Rakousko rozsválo vítr a že sklízí bouři. Také se předpovídá válka se Srbskem, pro čin jednoho člověka, než myslíme, že taková válka byla by osudnou pro Rakousko a že by jí otřásla v samotných základech. V takovém případě Vídeň, jejíž politika byla vždycky a jest protislovanskou, sotva mohla by spoléhati na loyálnost slovanské většiny v říši a jest ještě více pochybné, že Rusko a ostatní země evropské klidně by přihlížely, kdyby Německo do ní zasáhlo.

Tato poslední tragédie v rodu Habsburském sotva bude míti nějakého vlivu na vnitřní poměry v říši, ale mohla by míti, kdyby starý císař klesl pod novou strašnou ranou osudu, který byl vůči rodu Habsburgů velmi krutý — nebo velmi spravedlivý.

V Americe velkou pozornost vzbudil úsudek prof. I. M. Pupina, Srba, z new-yorské university Columbia o sarajevské tragédii.

Týž pravil, že vinnu nese jediné Rakousko-Uhersko. V poslední době dva zjevy, dvoje hnutí bylo již jaksi předzvěsti, že dojde k neštěstí, když vzata byla v úvahu horkokrevná povaha Srbbů. Je to nejprve stávka universitních studentů srbských v Mostaru v Heregovině, kde jistý profesor rakouský pohaněl srbský národ. Padesát studentů srbských ihned se dožadovalo odvolání hanlivých výroků, které zmínilý profesor učinil. Loyální Rakušan, jenž stejně s jinými vždycky snažil se srbský národ spíše pohanět, než dáti mu nějaké uznání, odepřel odvolání hanlivé výroky, třebaž byl si vědom, že nenámil dobře, načež studenti prostě zastavili docházení do přednášek. Profesor na místě, aby byl pokáran a nařizeno mu, aby učinil ve věci nápravu, byl ještě podporován a studenti byli prostě vyloučeni z university. To bylo možno jen v takové zemi, jako je Rakousko-Uhersko. Na základě toho ovšem srbsí studenti byli velmi rozeznáni.

Druhá pozoruhodná událost byla manévry, které konaly se v Bosně a Heregovině, podél hranice srbských a to na rozkaz následníka trůnu rakouského. V prvním případě studenti stávkovali na všech stranách se sympathy a bylo tam vysláno vojsko zvláště, aby zavedlo pořádek. Ny ní záležitost dosud je v proudu a nebyla urovnána. Politika rakouská v těchto anektavaneých zemích jest zločinně nesmyslná. Nie nemohlo býti provedeno na vyprovokování srbského lidu, než právě tato událost a ony manévry, které byly konány podél srbských hranic. Následník trůnu hromadil ke hranicím srbským své vojsko, jakoby na naznačnou, že dojde někdy nevyhnutelně k válce mezi Rakousko-Uherskem a Srbskem. Tedy nebylo to vlastně žádným překvapením, že došlo k této tragédii. Po léta dominovalo Rakousko nad těmito zeměmi, utlačovalo tyto slabší národy a bouřilo v lidu krev.

Prof. Pupin pokračoval ve svém výkladu, že čtí životopis prvního

mentního Srba D. Obradoviče. — Tento zavedl moderní literaturu v lidu srbském. Cestoval po celém světě, stal se po svém návratu apoktolem ovšvty a kultury srbského národa a za to byl v Rakousku nazýván zrádceem, odrodilcem, pokrytceem, hadem a všecika jiná hanlivá jména dostal. Byl obviněn, že dráždí srbský lid proti rakouskému císaři. Po léta a celé generace štvalo se tak proti Srbům, pohaňován byl tento národ ustavičně a všecika možná příkoří musel zažiti. V době velikého boje za samostatnost Rakousko odepřelo prodati Srbsku střelivo, potraviny, ačkoli několik lodí bylo zakotveno na Dunaji. Obchodníci z Bělehradu nemohli koupiti nic, přes to, že lid umíral hladu. Když vojáci srbsí byli blízko vyhladověni, prostě odřadli lana od jedné lodí a pluli s ní dolů po Dunaji, aby mohli rozdati hladověícím potraviny. I dnes ještě něco podobného se dělo a to jediné z té příčiny, že čhtělo se Rakousko domoci větších hospodářských výhod. Čhtělo se dostati na škodu Srbska a Černé Hory k přístavům mořským, k Adriatickému moři a k egejským ostrovům a proto křeny byly hany proti řekám. Rakousko jevílo nepřátelství proti Srbům neustále a Srbové museli opustiti Albanii, aby Rakousko mělo tam hlavní slovo a skrze tuto dostati se mohlo k moři. Pod rakouskou vládou trpěla Bosna a Heregovina, Dalmacie, Chorvatsko, Slavonie, Banát. Než anektavalo Rakousko Bosnu a Heregovinu, bylo přece více volnosti pro tento lid. Nyní stará žena nesmí si zajíti do lesa a nasbírat chraští, aby si doma zatopila. Jinak byla by zatčena a uvězněna a pokutována. Dříví toto je plaveno nejprve do Vídně a potom teprve nazpět do Bosny, aby bylo prodáváno patnáctkrát dražší než doma. Prof. Pupin poznamenal, že sám byl v osobním žurnálu následníkové označen za hlavního strážce všeho nepřátelství a všeho dráždění srbského lidu proti Rakousku. Prohlásil, že zavraždění nestalo se snad na základě nějakého spiknutí v Bělehradě, nýbrž čm ten spadá na hlavu samotného Rakousko-Uherska, které se mnoho provinilo na srbském a slovanském národu vůbec.

ČESKÁ AMERIKA PŘED TRICETI LÉTY.

Český spisovatel Jan Wagner, jenž strávil delší dobu též v Rusku, přijel do Ameriky a zaujal místo v redakci "Svornosti." — Dlouho tam nezástal.

V Chicagu zemřel náhle výborný hudebník, nejlepší kornetista v městě, p. Mráček. Panovala zprvu pověst, že nezemřel smrtí přirozenou, avšak posmrtnou pro hlídskou se to nepotvrdilo.

Pan Jos. Buřata, tehdy v New Yorku bydlící, v dopise v P. Z. uveřejněném zmínuje se o "obchodní a průmyslové krizi, která celou zemi zasáhla." Také píše, že nový týdeník "Proletár" nenalezá takové obliby, jak se očekávalo a lidé prý říkají: "Je to hezký a poučný list, ale samá revoluce — člověku se znechutí čísti stále jedno."

Pokrok Západu věnoval skoro celou redakční stránku slavnosti odhalení pomníku Klácelova, jež byla konána v Belle Plaine, Ia. 29. června 1884. Núčastnilo se jí nesmírně množství krajanů z různých částí země, nejvíce ovšem ze Cedar Rapids, Ia., odkud vypravlen zvláštní vlak o čtrnácti vozech. Zástupci těchto listů byli přítomni: J. B. Letovský, od "Slovana Amerického," Karel Jonáš, od "Slavie," V. Šnajdr od "Denice Navověku," T. Capek, od "Pokroku Západu," F. Stětka a Aug. Volenský od "Svornosti."

Reč přednesl V. Šnajdr a Lev Palda, český, Karel Jonáš anglicky. Reč Šnajdrova při této příležitosti vždycky byla pokládána za jednu z nejkrásnějších, co ale kdy byly předneseny, a doufáme, že i nyní její čtenáře zajímají bude toto vystižení důležitosti Klácelovy řeči.

Velké to bylo bohatství, jež Klácel uloženo měl v pokladnici svého mozku, bohatství, jež bylo mu útechu ve sklíčenosti a hojnosti v bídě. Jemu nebyla přiroda mrtva ani něma, ale životem a

tisečnými jazyky mluvící, kypící. A pozoruje zjevy a ukázkosti její, jak věda je rozvířila, seznal, že všeciko jest svůj vlastní život a všeciken zjev je spravuje se stejným zákonem vývoje a že i sám člověk není než zjevem či ukázkou přírody té, ovšem pokud víme, ukázkou nejvyšší. Procházaje se lučinou a zahradou, pohlízel i na nejpřesláti travičky jako na své milé známé a vítal se uctivě a nádhernými květinami, jakož jinak pozdravuje se s děvčí mlčením. Les nebyl mu hromadou atomů bezduchých, ale každé dý šuměl mu svoji lahodnou píseň do rozholněné duše. Každé mu ptáčetí rozuměl a poslouchal zbožně šveholení nebo zpěvu jeho, kořil se onomu velkému zákonu, jenž z drobného hrdélka jeho vyníval. Ba ani pohozený obláček u cesty neušel jeho pozornosti a zkoumaje strukturu jeho, obdivoval se lučbě přírody. Kamenné lomy v němž čteli vítaly jej, když objevil se u nich, aby z navrstvení jejich a v zkamenněních jejich pátral po stáří matky země. V tom skalnatém ledví spatřoval kostru země, kostru, která jest zosičením celého tělesa jejího, jakož kostra lidská, všeciko ústrojí a svalstvo i čivstvo bezpečně nese. I ze složení skal a nerostů, ze zkamenněin v nich jako svaté písmo uložených, soudil na způsob jejího vývoje a zpytoval, jaké to živočišstvo dávno před Adamem a stvořením biblickým ji obývalo. Do moře hroužil se jeho zrak, aby potvrdil pravdu řeckého filosofa Thalesa, že voda jest počátek mnohých věcí a k obloze hvězdné, do nezměrných prostranství nebes prozáral, hledaje tam se Serveriem — hola.

"Ale nenalezl než — zákon, zákon pohybu, zákon vývoje. Večernice, spanilá ta hvězda milujících, již kochanka a radostným plesen v srdci vítá a již vyvolenee její s okem vědeckosti zářícím pozdravuje, nebyla mu jen pouhým trýpuncem libezným. Slunce nebylo mu jen žhavou koulí oasvětlující den. Měsíc Jupitera, kruhy Saturna a všecky ty divy hvězdnaté oblohy, jež teleskop Heršlův žasnoucím zrakům hvězdných odhalil, všecky ty světy miliony a miliony mil od nás vzdálené, byly blízký pronikavému duchu, jenž se snažil vyslíditi v nich klíč k rozluštění nesmírné záhady — jak vyvinuly se světy.

Myšlenka ohromná, věru důstojná ducha titanského, který stěká hradby nebes, aby ukofistil tak světo, jež by rázem osvítilo to pusté temno, odkud, jak, kam? A ve všem tom zdánlivém chaosu vyatihnul železný pořádek, ve všech těch divuplných změnách vyzvídal tajemství života a ve všem tom gigantickém světv kolotání nalezl lad a svehovanou moudrost. A ten zákon viděl působiti i v člověku, též zákon a z toho seznaval, ano již poznal podstatnou příbuznost člověka s vědomím. I vyslovil to řka, že člověk jest veškerenstva osud, který podléhá a podroben býti musí téžže zákonům, aby se mu dobře vedlo v nesmírném tom tělese."

Choroba nebo příznak?

Obyčejně bylo nadmutí plyny čili větry považováno pouze za příznak té choroby, ačkoli v některých případech jest samotnou chorobou. Závisí pak na nervovém stavu žaludku nebo střev neb obou dohromady. Tu jest třeba lék, který by bolestný a nanejvýš nepříjemný stav tento záhy odstranil. Nemůžeme svým příznivecům raditi prostředku lepšího, nežli jest dávno osvědčené Trinevo Léčivé Hořké Vín. Ono odstraní, pokud možno, příčinu choroby, vyprázdni střeva a uvede je v pravidelnou, nerušenou činnost; ona seslí celú tělo a odstraní nepohodnost. Ono vzbudí řádnou chuť k jídlu a zlepší zadržívá pokrmů; upraví stolici a zvýší energii. V lékárnách, Jos. Triner, velko-vyrábitel, 1333-1339 So. Ashland ave., Chicago, Ill. Bolesti reumatické a neuralgické spravívala rychle povolí po Trinevo Léčivém Víně. — Advertisement

Sloup a Mířáček

HOŠTINEC
v č. 1208 No. 14. St. Omaha